

EN OLYCKA KAN FÖRÄNDRA ENS LIV

Jag trodde aldrig att detta skulle hända mig, i mina ögon var det överkligt, att en stor flicka som jag trillade av cykeln på övergångsstället strax utanför Folkets Park. Det kändes som en förnedring och jag kände skam över mig själv. Folket stod och tittade på mig, som om jag vore ett monster. Ingen erbjöd sig själva att hjälpa mig, utan dem bara ställde sig alla runtomkring mig och bildade en stor ring. Just då förstod jag inte vad som hade hänt, allting hände ju så fort. Folket runt omkring mig var i chocktillstånd, men vad var det som fick den stora folkmassan att samla sig runt omkring mig? Saker och ting började klarna för mig, då jag såg min syster Mariam, komma springande mot mig och hennes ögon var fyllda med tårar. Hon tog min hand och började tala till mig som om jag vore död. Jag försökte kommunicera med henne och sa till henne att jag också älskar henne och att jag finns där för henne, men hon reagerade inte på något av det jag sa till henne. Försiktigt lade jag till min hand mot hennes kind, men hon hade ingen känsel alls eftersom hon inte reagerade. Allt blev irriterande jag började skrika på henne och alla andra, men slutade när jag hörde polis & ambulansbilarna kör in mot platsen där vi stod, jag förstod inte riktigt varför dem kommit. Jag har ju bara trillat av cykeln, så stort kan det väl inte vara, jag har inte brutit något. Männen förde in mig i ambulansbilen, självklart följde Mariam också med. Männen började prata om en patient som förlorat för mycket blod och verkligen behöver få i sig massor blod, så dem är tvungna till att köra det snabbast dem kan. Men varför just min ambulans bil och inte den andra som var på plats? När vi kom till UMAS förstod jag att jag var den patienten, ambulansmännen pratade om. Jag förstod inte riktigt hur det kunde hända? Jag trillade ju bara av cykeln! Eller gjorde jag verkligen det? Sekunder, efter minuter, efter timmar började jag komma ihåg vad som verkligen hade hänt mig. Jag var på väg till skolan en torsdag morgon och när jag var på väg att korsa övergångsstället som ligger vid Folkets Park, blev jag påkörd av en bil och trillade av cykeln. Nu förstod jag varför publiken var i chocktillstånd och samlades runt omkring mig. Men är jag ett spöke nu? Jag som älskar livet och som bara visat gott mot folk och inte ont. Detta kan ju hända vem som helst, och denna gång blev det jag. Jag gick mot sjukhusrummet som dem hade suttit mig i eller min kropp i alla fall. Fysiskt var jag ju där men inte mentalt, jag tyckte synd om Mariam, hon satt där bredvid mig helt hjälplös och ledsen. Om och om igen talade hon om för mig hur mycket hon älskar mig och jag besvarade henne men hon kunde inte höra mitt svar eftersom, jag är ett spöke. Frågor som kretsade kring mina tankar var kommer jag gå tillbaka till mitt gamla liv igen, eller kommer jag förbli detta spöke som jag är nu. Mariam fällde en tår och det hamnade på min hand, jag kunde känna det, det var då jag insåg jag hade fått tillbaka min känsel. Nu visste jag att det fanns hopp för mig och att jag fortfarande var vid liv. Plötslig kunde jag känna smärta och det var ingen bra känsla det gjorde jätte ont. Jag kunde inte tro mina ögon, jag har tydligen vaknat till eftersom jag kände Mariams kram och hon skrek att jag hade vaknat till, så att sjuksköterskorna skulle titta till mig. Det enda som kom ut ur min mun var, jag älskar dig också. Hon brast utav tårar och kramade mig det hårdaste hon någonsin kunde, hon viskade även i mitt öra om att hon aldrig skulle släppa taget om mig igen. Eftersom jag överlevde en sådan tragedi så har jag bestämt mig om att var lite mer försiktig och hjälpa folk speciellt ungdomar. Så jag gick med gruppen Unga Malmö, och nu vet jag att, jag verkligen gör något vettigt med livet och hjälper ungdomar runt om i Malmö.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nerre med Poeter.se id #36267 innehar upphovsrätten